

Laudatio a Pedro Barceló llegida per Juan José Ferrer

Sr. Rector magnífic. Il·lustríssims representants institucionals, benvolguts deixebles, alumnes, col·legues i amics tots.

La concessió del títol de doctor honoris causa, representa la màxima distinció que la universitat concedeix a una persona en reconeixement de la seua trajectòria científica i acadèmica i, en general, d'uns valors que de forma manifesta s'identifiquen amb la pròpia institució.

Circumstàncies totes que han estat presents per a aconseguir hui, ací, la manifestació pública de tal reconeixement.

Em correspon exposar amb brevetat els mèrits que adornen la figura del professor Pedro Barceló, sobre el qual, el nostre Consell de Govern va tindre la gentilesa d'acceptar la proposta per a convertir-lo en membre honorari del nostre claustre acadèmic. I em dispose a fer tal cosa amb el grat que facilita l'admiració per l'historiador i col·lega, i l'amistat que m'unix a la persona.

Pedro Barceló desenvolupa la seua labor docent i investigadora a Alemanya. És catedràtic d'història antiga de la Universitat de Potsdam, en el recentment recuperat Brandenburg, on es desplaça totes les setmanes des de la seua residència habitual a Baviera. És este un exercici de dispersió acadèmica que només s'entén des de la tradicional aversió de la universitat alemanya cap al localisme, i el recent procés de refundació d'universitats després de la reunificació de les dos Alemanyas.

En Potsdam es troba l'Historisches Institut i la facultat de lletres on es formen cada any centenars d'historiadors. Ubicat en una de les antigues dependències senyorials que en el seu dia van conformar l'impressionant complex de jardins i palaus de Sans Souci –que estigueren construïts pels sobirans de Prússia entre els segles XVIII i XX- rodejat de castanyers i til·lers, i aguatat a la impressionant vista del Neue Palais, Barceló ocupa un lloc de privilegi en una universitat que, per cert, va nàixer refundada el mateix any que la nostra Jaume I.

El seu espai creatiu, tot i això, no es limita a Potsdam i Sans Souci. La bellesa i serenitat que proporciona sentir-se abrigat pel parc natural de l'Altmühltal i les seues meravelloses panoràmiques, en les terres que abracen Francònia, Suàbia i l'alta Baviera, completen l'entorn habitual del nostre homenatjat.

Tal vegada resulta més fàcil, des d'estos llocs de privilegi, la necessària tasca de concentració i creació. És possible que es trobe millor acomodatament en l'anàlisi històrica si l'assossec i la contemplació ens acompanyen, però puc assegurar-los que res de tot això és suficient si no es posseïx la formació, l'interès, la voluntat i l'incansable desig d'assumir majors coneixements i transmetre'ls adequadament.

La formació de l'historiador Pedro Barceló es va donar a Alemanya, i possiblement també l'espenta incansable de la seua activitat.

La tasca com a docent, investigador i divulgador de la història, és la que li aproxima a nosaltres i al reconeixement que li expressem, però també la coincidència en els valors que van gestar i suporten la nostra universitat, que és la universitat de la seua terra pairal.

La vinculació del professor Barceló a la nostra institució va nàixer al poc de transformar l'antic Col·legi Universitari en l'actual universitat Jaume I, i és el resultat lògic de la seua procedència. Pedro Barceló va nàixer a Vinaròs, en 1950, i als catorze anys es va traslladar a Alemanya amb la seua família, a conseqüència de l'habitual diàspora de la classe treballadora de l'època. Havia cursat els estudis de batxillerat en l'Institut Ribalta de Castelló, i després de la seua arribada a Alemanya, es va incorporar al sistema educatiu d'aquell país, completant els seus estudis escolars i preuniversitaris en Aulendorf i Ravensburg. Posteriorment va obtenir el grau de llicenciat en Història i Filologia en la Universitat de Freiburg i el de doctor en la Universitat d'Eichstätt, començant posteriorment un *cursus* docent que li va portar des de l'ensenyament mitjà fins a la universitat de Potsdam, passant per les d'Eichstätt, Heildeberg i Erfurt.

Sigué precisament la universitat d'Eichstätt i la seua facultat de lletres, el lloc a què va dedicar un dels esforços més intensos de la seua gestió acadèmica. Els que hem gaudit del privilegiat espai de la seua

biblioteca, sabem quanta és la qualitat dels seus fons. Una biblioteca densa, rica i admirada de la que Barceló se sent orgullosament coparticipant.

La biblioteca, de vegades s'oblida, és el cor de la universitat. El nucli impulsor de la sapiència transmesa. L'anella que engantxa el coneixement desde l'antiguitat, generació darrere generació. Imprescindible i conceptualment insubstituïble.

Independentment dels seus altres llocs acadèmics, la xicoteta, barroca, tranquil·la i intel·lectualment rica ciutat d'Eichstätt, queda fixada en el currículum del nostre homenatjat com a lloc preferent. Allí roman la llar familiar, allí van nàixer els seus dos fills, i en aquella universitat exercix docència i investigació la seua esposa Marianne, una persona de grans valors humans i intel·lectuals, determinant i transcendental en la vida i els objectius de Barceló.

Los queridos colegas y amigos llegados desde diferentes universidades y centros de investigación, sean bienvenidos. Ellos conocen bien a Pedro Barceló, sus méritos y su personalidad. De modo que sólo insistiré en uno de los aspectos que mejor definen sus sentimientos y sensibilidad humana, el que tiene que ver con la relación que todo emigrante mantiene con sus raíces. En su caso se trata de un empeño particularmente ejercido. Su vida intelectual y familiar se encuentra profundamente enraizada en Alemania, pero su vinculación con la tierra natal es intensa y permanente y uno de los efectos más trascendentales de ese nexo es su relación con esta universidad que hoy le acoge en merecido homenaje. La consolidación del grupo de historiadores nacido de nuestra permanente colaboración es hoy una realidad que abarca un objetivo compartido, el de ampliar la visión y los ámbitos de los grupos de investigación hacia horizontes interdisciplinares donde tengan cabida distintas apreciaciones del devenir histórico y el análisis resultante se enriquezca. Historiadores del arte, del medievo y de la antigüedad nos damos cita anual en Alemania y en España para consolidar esos objetivos en el grupo „Potestas“. Por ello, Barceló es integrante de nuestra universitat Jaume I mucho antes del acto que hoy le reconoce con todo derecho y merecimiento.

Sus objetivos científicos en España se amplían a su relación con la Real Academia de la Historia y su pertenencia al comité científico de evaluación de los programas „Ramón y Cajal“ y „Juan de la Cierva“ del Ministerio de Educación y Ciencia. Cometido que cumple con la doble satisfacción del historiador reconocido y del español admirado. En ambos roles se siente muy a gusto. El pasado año, a consecuencia de la publicación de su último libro sobre Aníbal, que ha sido un gran éxito de ventas en Alemania, la embajada española en Berlín organizó el acto de presentación del mismo, en un hecho sin precedentes, merced a esa permanente dualidad del personaje y en la que él se siente tan cómodo.

La más reciente consecuencia de tal circunstancia fue la presencia, junto a su esposa, en las reuniones del III foro hispano alemán que reúne a los más destacados líderes políticos, económicos y culturales de ambos países. Entre los 50 participantes, acudieron los jefes de estado de España y Alemania, primeros ministros y directores de grandes empresas. El encuentro tuvo lugar en diciembre pasado en Madrid y continuará en Berlín en la próxima edición, en la que también participará. La elección de Barceló para este evento es un honor que acentúa la singularidad de su doble circunstancia.

Nun möchte ich einige Worte an unsere deutschen Freunde richten, die heute hier unter uns sind.
Herzlich Willkommen in Castellón!

Sie alle kennen Pedro Barceló sehr gut.
Sie arbeiten mit ihm, leben mit ihm zusammen und kennen seine beruflichen Verdienste mehr als gut.
Deswegen ist es nicht notwendig auf diesen Verdiensten zu beharren.
Ich ziehe es vor, über die intensive Verbundenheit, die er mit seinem Heimatland Spanien aufrechterhält zu sprechen.

Pedro Barceló denkt wie ein deutscher Staatsbürger. Und obwohl seine intellektuelle Ausbildung erst in Deutschland vollendet wurde, leben seine Gefühle doch von den Orten und Erlebnissen seiner Kindheit.

Seit (seit) ich ihn kenne, kann ich an ihm zwei Eigenschaften beobachten, mit denen er sich sehr wohlfühlen scheint: Im Kopf ist er ein Deutscher und im Herzen ein Spanier.
So ist er. Und Sie, die ihn kennen, wissen, dass ich recht habe.

Diese akademische Veranstaltung repräsentiert die Existenz eines Verständnisses zwischen Menschen, die über Landesgrenzen hinweg-sehen, die Hoffnung auf ein solidarisches und vereintes Europa und die Rückbesinnung auf die Geschichte.

Denn das historische Wissen ist ein unentbehrlicher Baustein für die Zukunft.

Ich möchte Ihnen herzlich danken für die Teilnahme an dieser Huldigung der Universität von Castellón an einem ihrer Herausragendsten Zöglinge.

Como acabo de decir, una Europa solidaria y unida y el reconocimiento y reivindicación de la Historia como elemento imprescindible para construir el futuro, son esfuerzos en los que el homenajeado nos ha unido. Y con ello, la constación en este acto académico de la existencia de un veraz entendimiento entre las personas por encima de las fronteras reales o imaginadas.

Ha sigut no més, senyor rector, un breu esbós dels mèrits pels quals sol·licite el reconeixement de doctor honoris causa per la nostra universitat al professor Pedro Barceló.

He dit.

Informació proporcionada per: [Comissió de l'Equip de Govern](#) i [Servei de Comunicació i Publicacions](#)

Data de modificació: 05/04/2006 09:55

Data de creació: 04/04/2006 11:55